

AMOR GAIREBÉ IMPOSSIBLE

L'oci, que empeny paradoxalment a tan rares activitats, va portar-me un estiu a una ciutat de ponent, ni grisa ni pintoresca, d'aquestes que n'hi ha tantes.

Jo patia, sembla, una dissort elaborada mentalment, per manca d'envejades normals preocupacions, i anava pel carrer mirant a terra i fugia de la gent. Si hagués pogut triar la mena de compassió que m'abellia, hauria preferit la que les persones dediquen a qui pateix un amor bonic però impossible.

Heus aquí explicat clarament l'estat d'esperit que em conduí a una singular passió d'estiu, que em dispose a transcriure a la meua manera:

Anava sovint al museu d'aquell municipi i em passava hores — hores llargues, senceres, hores de debò — davant de peces la contemplació de les quals donés un cert to d'interès al seu admirador.

Un dia, en un racó, vaig descobrir una pintura d'Aldo Rienzi, pintor italià d'un d'aquests segles que han passat darrerament. Era un retrat de dona, però d'una dona única, mai no vista, una sola mirada de la qual enamorava. I he de dir, compromentent-hi la paraula, que el retrat era dels que miren; era una mirada pregona, que cercava l'ànima del contemplador i la trobava de seguida, per quedar-se-la.

Per abreujar, faré la revelació prevista per tot lector que em segueixi: em vaig enamorar de la dona pintada. Vaig nodrir els rengles d'aquesta legió d'enamorats d'imatges que tothom plany i que pateixen tant.

Al principi era feliç. L'instint em va dir que la meva passió era corresposta, i no hi havia engany en aquesta percepció, perquè els ulls d'ella, generosos, no podien mentir.

¡Quins dies, senyors, quins dies més clars dins d'aquell museu! En entrar a la sala, cada vegada, les nostres mirades es trobaven i l'amor creixia més. Li duia poms de flors, que col·locava en el marc d'amagat del mosso de sala, i li parlava poc més o menys d'aquesta manera: "Estimada, petita meva, aviat realitzarem el nostre anhel. Aniré a veure el director, li explicaré el nostre cas i se'n farà càrrec de seguida. Li demostraré amb números que la meva posició em permet tenir-te a casa amb les mateixes atencions que et dedica el museu, i ell veurà que vaig de bona fe i voldrà ésser el padrí de la nostra aliança".

Ella, honesta, m'escoltava i servia de ressò al meu afany. De mil maneres, totes quietes i callades, em demostrava el seu agraïment.

Però ja sabeu com són las dones. Amb l'aire de no fer mal a ningú, et descavalquen brutalment dels somnis més cars, de vegades.

I una tarda, havent retardat l'hora acostumada de visita a causa de la trobada d'un parent ric, vaig arribar al museu apressadament, amb el ram de clavells més bo que havia trobat a plaça.

Per pueril enjogassament d'enamorat, se'm va acudir de sorprendre l'estimada, i perquè no em veiés de

lluny, i per poder-me presentar als seus ulls de sobte, vaig seguir el camí de cada dia arrambant-me a la paret i trepitjant suaument el sòl per evitar que el soroll em fes traïció.

Traïció! No era pas el soroll qui em trairia. L'engany era allí, a l'últim tombant de la meua ruta. Ja de lluny va semblar-me que sentia una veu desconeguda i fora d'ús en aquell medi, i, en apropar-me, vaig veure que un foraster festejava la meua enamorada. I vaig veure que ella se l'escoltava amb complaença i li dedicava la mirada que em semblava que només havia d'ésser per a mi.

Quin martiri i quina ràbia a la vegada! ¡Quina barreja d'impulsos! Volia incendiar i occir, tenir ossos d'enemic que cruixessin dintre les meves mans, prendre venjança còsmica. Però m'estava quiet, per pouar fins la darrera gota d'aquella metzina i per tenir l'evidència de la coquinesa d'una dona que, dipositària del meu cor, el feia rodolar per terra.

Les paraules d'ell van arribar-me clares: "...tot anirà bé. Amb el director, no hi vull parlar, perquè no ens comprendria. Vindrà un dia cap al tard, amb un drap negre, per tapar-te, i et portaré a casa, on nos espera la felicitat..."

I ella, jo me n'adonava bé, se l'escoltava i se'l creia.

—Prou! — vaig dir fent irrupció, escabellat i pàlid—. Posem un punt final a aquesta conxorxa vil!

La dama del retrat va mirar-me estemordida, suplicant. Però jo sabia el que calia fer.

—Amb vós, senyora, ni una paraula més — vaig dir-li—. Gràcies a Déu, he descobert a temps el que vau.

I vaig llançar-li el ram de clavells al rostre, per

fer-li afront. L'altre, volent evitar l'ofensa, em va agafar pel braç. Jo me'l vaig mirar:

—I vós, lladre d'amor, galant de museu, home tro-
nat, sortiu al carrer, que us vull trencar la cara...

I tal com ho havia dit vaig fer-ho, en defensa de
la meva dignitat i per servir d'universal exemple.